

Sygn. akt III AUa 2/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marta Sawińska (spr.)
Sędziowie:	SSA Marek Borkiewicz del. SSO Robert Macholak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2013 r. w Poznaniu

sprawy ze skargi **B. W.**

o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 października 2012 r. sygn. akt III AUa 462/12

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

o podjęcie wypłaty emerytury i odsetki

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 17 grudnia 2012 r. B. W. wniosła skargę o wznowienie postępowania sądowego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 października 2012 r., jako podstawę skargi wskazując art.401¹k.p.c. Domagała się zmiany wskazanego wyroku w całości oraz zobowiązania pozwanego ZUS Oddział I w P. do podjęcia wypłaty na jej rzecz świadczenia emerytalnego od dnia 1 października 2011 r. wraz z odsetkami.

Sąd Apelacyjny ustalił następujący stan faktyczny bezsporny między stronami:

Decyzją z dnia 7 października 2011 r. pozwany ZUS I Oddział w P. wstrzymał od 1.10.2011 r. wypłatę świadczenia emerytalnego odwołującej przyznanego decyzją z 23.01.2009 r. a to wobec nierozwiązania stosunku pracy .

Od decyzji tej ubezpieczona odwołała się do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu. Wyrokiem z dnia 21 lutego 2012 r. odwołanie oddalono.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiodła B. W. , w jej rozpoznaniu Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 16 października 2012 r. wydał wyrok oddalający.

Sąd wskazywał na następującą argumentację prawną: zgodnie z art.103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art.6 pkt 2 ustawy z dnia 16.12.2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2010 r. Nr 257 poz.1726) z dniem 1 stycznia 2011 r. prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Takie też warunki spełnione zostały wobec odwołującej.

Wniesiona skarga o wznowienie postępowania nie jest usprawiedliwiona :

Skarga B. W. oparta jest na dyspozycji art.401¹ kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z brzmieniem powołanej normy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach, stanowi podstawę do wznowienia postępowania, uchylecia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania.

Artykuł 401¹ ma więc zastosowanie do tych orzeczeń, dla których podstawą ich wydania był akt normatywny zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny. W postanowieniu z dnia 20 czerwca 2007 r., V CNP 45/07 (Lex nr 347227) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że skutkiem wyroku Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzającego niezgodność z Konstytucją nieobowiązującego już przepisu ustawy, jest umożliwienie wznowienia postępowań sądowych, w których taki przepis stanowił podstawę prawną rozstrzygnięcia. Co do zasady wznowienie na tej podstawie może dotyczyć tych orzeczeń, które uprawomocniły się przed datą opublikowania orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego. Wskazuje na to brzmienie art. 407 § 2 k.p.c.

Skarżąca powołuje orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia z dnia 13 listopada 2012 r. K 2/12 , w którym rozstrzygnięto iż art. 28. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. (Dz.U.2012/1285).

Powyższe wyczerpuje formalne przesłanki dla uznania , iż skargę wniesiono w terminie i z powołaniem podstawy wznowienia z art.401¹ k.p.c.

Do zbadania pozostaje jednak zasadność wniesionej skargi.

Wbrew stanowisku skarżącej powołane jako podstawa skargi orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia z dnia 13 listopada 2012 r. K 2/12 nie może stanowić skutecznej podstawy wznowienia postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem tut. Sądu z 16.10.2012 r.

Zarówno z treści wniosku o zbadanie zgodności wskazanych przepisów z ustawą zasadniczą jak i z sentencji orzeczenie TK wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż art. 28. ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726,

z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej **w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.**

W treści uzasadnienia orzeczenia wskazano, że już z petitum wniosku wywieść należy, że zarzut niekonstytucyjności kwestionowanej regulacji formułowany jest w odniesieniu do wąskiego kręgu osób a mianowicie „emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury na mocy wcześniejszych przepisów tj. bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy”. Z uzasadnienia wniosku oraz wskazanych w nim wzorców kontroli (zarzut naruszenia ochrony praw nabytych, zakazu wstecznego działania prawa, zaufania do państwa i prawa oraz prawa własności) również wynika, że zaskarżone przepisy nie są kwestionowane co do istoty. Nie kwestionowano rozwiązania przyjętego przez ustawodawcę polegającego na uzależnieniu realizacji prawa do emerytury od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego emeryt wykonywał prace bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Zakresem zaskarżenia objęte jest wyłącznie stosowanie tego rozwiązania do osób, które w momencie jego wejścia w życie miały już ustalone prawo do emerytury.

Jak dalej wskazuje Trybunał Konstytucyjny oceniając sytuację osób, **które nabyły i zrealizowały prawo do emerytury** w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. należy dojść do wniosku, że gdyby w momencie przejścia na emeryturę osoby te wiedziały, iż będą musiały przerwać zatrudnienie aby uzyskać świadczenie emerytalne, to w chwili osiągnięcia wieku emerytalnego zrezygnowałyby ze złożenia wniosku o emeryturę i kontynuowałyby zatrudnienie.

W ostatniej części rozważań Trybunał Konstytucyjny jeszcze raz wyraźnie i stanowczo wskazał, że przepis uznany za niekonstytucyjny utraci moc w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, a więc do tych osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.

Odnosząc powyższe do rozpoznawanej sprawy uznać należy, iż skarżąca nie należy do wskazanego wyżej kręgu osób – prawo do emerytury **nabyła bowiem od dnia 1 grudnia 2008 r.** (wniosek o świadczenie złożono 9.12.2008 r.), jak wynika bezspornie z treści decyzji przyznającej jej emeryturę a datowanej na 23 stycznia 2009 r. miała więc niewątpliwie obowiązek rozwiązania stosunku pracy dla zrealizowania wypłaty świadczenia emerytalnego. Świadczenie to – jak wskazuje analiza akt emerytalnych – podlegało zawieszeniu od daty jego przyznania do daty złożenia wniosku o podjęcie jego wypłaty i przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia w roku 2010.

Zaznaczyć należy, że już w odwołaniu ubezpieczona błędnie utożsamia datę nabycia prawa do emerytury z datą podjęcia jej wypłaty w roku 2010.

Mając na względzie całość zaprezentowanej argumentacji orzeczono o oddaleniu skargi o wznowienie postępowania sądowego w myśl art.412 § 2 k.p.c.

del.SSO Robert Macholak SSA Marta Sawińska SSA Marek Borkiewicz